

[Forsvarsministeren.]

handlingerne om den nye forsvarsordning har erklæret, at også han var tilhænger af en civil departementschef i et kommende fælles forsvarsministerium, og jeg antager, at han har samme standpunkt fremdeles. I landbrugsministeriet er det som bekendt ikke en landbruger, der er departementschef, i handelsministeriet er det ikke en købmand, der er departementschef, i fiskeriministeriet er det ikke en fisker, der er departementschef, i boligministeriet er det hverken en arkitekt eller en murermester eller en tømremester, der er departementschef, i kirkeministeriet er det hverken en præst eller en biskop, der er departementschef, men alligevel er sagerne i disse ministerier såvidt vides blevet behandlet på dygtig måde. Jeg forstår imidlertid, at man i et udvalg gerne vil have en forhandling om dette spørgsmål, og til en sådan er jeg naturligvis villig.

Det konservative folkepartis ordfører, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, rettede en henstilling til mig vedrørende civilforsvaret, der som bekendt ikke sorterer under de militære ministerier, men under indenrigsministeriet. Jeg skal lade den gå videre til indenrigsministeren, men jeg kan allerede nu godt sige, at indenrigsministeren ikke er afvisende overfor tanken om et samarbejde mellem militære instanser og civilforsvaret. Et sådant samarbejde eksisterer allerede i et vist omfang og vil formentlig kunne udbygges på hensigtsmæssig måde.

Det ærede medlem ville gerne have, at jeg skulle bekræfte, at regionscheferne ikke skal have administrativt arbejde. Jeg skal i den anledning svare, at regionscheferne ikke skal have administrativt arbejde med hensyn til kaserner, øvelsespladser o. lign., men kun egentlig militært arbejde, derunder antagelig den administration, som følger med arbejde af forsvarsforberedende art.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der var ordfører for de radikale, fandt det mærkeligt, at man for to år siden vedtog oprettelsen af et hjemmeværn og nu fremsætter forslag om den nye forsvarsordnings principielle retningslinier, eller, om man vil, stiller forslag om rammerne om den nye forsvarsordning, uden at der samtidig fremsættes forslag om, på hvilken måde man vil udfylde disse rammer. Jeg synes ikke, at fremgangsmåden er mærkelig. Opbygningen af den nye forsvarsordning er et meget stort arbejde. Det, der kan påbegyndes nu, bør der derfor tages fat på.

Der er ikke nogen grund til ikke at bringe fra hånden arbejde, som udmærket kan udføres, medens der forhandles om den resterende del af forsvarsordningen. Det er en af grundene til, at jeg for to år siden på regeringens vegne fremsatte forslag om oprettelse af et lovfæstet hjemmeværn, og det er grunden til, at jeg har fremsat det forslag, der nu er til behandling her i det høje ting.

Det ærede medlem gjorde sig iøvrigt til talsmand for den overraskende anskuelse, at skulle der til forsvarschef blive udnævnt en officer fra hæren, vil man også som chef for forsvarsstaben og chef for luftvåbnet få officerer fra hæren, og hele ordningen vil derved få ubetinget slagside til fordel for hæren. Jeg forstår ærlig talt ikke, på hvilken måde det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er kommet til denne konklusion, men for at der ikke skal råde nogen misforståelse, vil jeg på den givne foranledning gerne forsikre det ærede medlem og samtlige medlemmer af det høje ting om, at jeg aldrig vil acceptere, at det bliver officerer fra samme værn, der bliver både forsvarschef, chef for forsvarsstaben, chef for luftvåbnet — og jeg kan såmænd også godt tilføje departementschef for forsvarsministeriet. Der er for mig ikke nogen tvivl om, at bliver en marineofficer forsvarschef, må chefen for forsvarsstaben være en hær-officer eller en flyverofficer og omvendt. Jeg henstiller derfor, at man ikke gør sig uro og bekymringer for noget, der ikke er grundlag for, og navnlig vil jeg meget bestemt bestride, at f. eks. en marineofficer ikke skulle være egnet som chef for forsvarsstaben. Vort land har gennem længere tid haft en militær delegation, omfattende marineofficerer, hær-officerer og flyverofficerer, i London for at føre forhandlinger om den mest hensigtsmæssige form for et militært samarbejde indenfor Atlantpagtens nordeuropæiske region. Denne delegation har som chef i flere måneder haft chefen for marinestaben, kontreadmiral Lundsteen, og kontreadmiralen har været en fortræffelig leder af dette arbejde. Men når en marineofficer kan lede et sådant arbejde, hvor man også i vid udstrækning har måttet behandle hærproblemer, hvorfor skulle han så ikke kunne lede arbejdet i en fælles forsvarsstab? Hvorfor skulle en flyver ikke kunne gøre det? For tiden ledes arbejdet i London af en hær-officer, hr. Nordentoft, der midlertidigt har charge som generalmajor, og jeg kender ikke noget til, at hans ledelse af arbejdet ikke skulle være tilfredsstillende for marinen og for flyverne. I private erhvervs-